

Una visita d'estudi

Mariona Moncunill

Inauguració: divendres 14 de desembre de 2012 a les 19.00 h.

ferranElOtro

Av. Meridiana 302-304, entlo. 2 - I53
— 08027 Barcelona

sis galeria

travessia de la borriana 6
08208 sabadell
(+34) 93 726 05 28
www.sisgaleria.com

obert de dilluns a divendres
de 10-13 h. i de 17-20 h. i els
dissabtes de 10-13.30 h.

Aquest projecte és una proposta doble: per una part, una selecció de peces instal·lades a sala ([Una visita d'estudi](#)) i, per l'altra, un projecte específic per als suports habituals de comunicació ([Un statement](#)). Dues propostes amb el mateix relat, que es solapen en l'espai, però permeten ser llegides de forma independent.

A l'exposició [Una visita d'estudi](#) s'articula espacialment, per primera vegada, una part important dels resultats objectuals i/o documentals de la producció de Mariona Moncunill. Es tracta d'un exercici que li permet repensar alguns dels treballs realitzats fins a l'actualitat i fer visibles les relacions que existeixen entre ells. Una necessitat que sorgeix, com la majoria dels seus projectes, del context en el que es duu a terme l'exposició (sis galeria) i per la necessitat de fer un parèntesi reflexiu després d'una època amb un intens ritme de producció. Els projectes seleccionats per conformar l'exposició són de naturaleses molts diverses: peces més objectuals que ja han estat exposades amb anterioritat, adaptacions a l'espai de la galeria de projectes *site-specific* o documentació/vestigis d'accions.

La instal·lació mural [Itineràncies](#) (2007) es va realitzar per primera vegada en el context de l'exposició dels Premios Injuve para la Creación Joven 2007. Es tracta d'una sèrie de dibuixos a llapis sobre les parets de l'espai expositiu que mostren interiors d'altres espais expositius. Els dibuixos mostren exposicions itinerants i estan simplificats de tal manera que queden visiblement supeditats a l'arquitectura, de la mateixa manera que ho fan les exposicions itinerants dibuixades dins l'espai en el que es trobaven. En aquest cas els dibuixos mostren l'exposició [La qüestió del paradigma](#) al Centre d'Art la Panera de Lleida i a La Capella de Barcelona, l'única exposició itinerant en la que ha participat l'artista a dia d'avui.

El projecte escultòric [Unir els punts](#) (2008-...) s'inicia en la publicació d'una baralla de cartes realitzada en el context de l'exposició [4 x 12 i el gat](#), comissariada per Amanda Cuesta a la galeria Palma Dotze. Aquest projecte es basa en els dibuixos que proposen la unió ordenada de punts enumerats per a la resolució d'un dibuix prefabricat. Progressivament, els punts enumerats han estat repartits en diferents suports ja siguin mòbils, com un paper emmarcat, o fixes, com espais expositius, per crear un dibuix tridimensional latent. Els punts es poden comprar, regalar, intercanviar, vendre o destruir, com qualsevol obra d'art, i alguns d'ells estan inserits en obres o dispositius expositius d'altres artistes. L'escultura latent que forma la hipotètica unió d'aquests punts està en constant canvi i depèn de la voluntat dels propietaris de cada un d'ells i de les vicissituds del mercat. Un nou punt, el número 33, s'ha col·locat sobre una vella motllura

que porta temps al taller de sis marcs sense ser venuda. La venda d'aquest punt es troba subjecta a l'emmarcat de qualsevol element amb aquesta motllura.

Les edicions [Tres parets mòbils a escala](#) (2011) es van produir amb motiu de l'exposició [Oficina 36: exposició 1](#), a The Private Space By. Són dues reproduccions escultòriques seriades de les tres parets mòbils de la sala per on van ser produïdes a escala 1:35 i 1:50. Es tracta de dues versions d'una mateixa escultura de butxaca de baix cost (5€ i 12€ respectivament). Està concebuda gairebé com a *souvenir* i permet a l'espectador endur-se a casa part de l'arquitectura de l'espai.

El projecte específic [Especialització de la Biblioteca](#) (2010) es va dur a terme en el context del cicle [Composició de lloc](#), comissariat per Manuel Segade a l'Espai Cultural Caja Madrid. La proposta va consistir en una donació permanent de llibres de temàtica molt especialitzada a la Biblioteca de l'Espai Cultural Caja Madrid per tal d'intentar forçar-ne l'especialització i obrir així la remota possibilitat de modificar el perfil d'usuari de la biblioteca de l'Obra Social. L'especialització, en aquariofilia i terrariofilia, a part d'intentar garantir un usuari potencial mínim degut a una demanda no coberta a la ciutat, és a la vegada una aproximació a la idea de reducció, control i classificació del coneixement propis de la biblioteconomia. Després d'aproximadament dos anys de la donació, la biblioteca ha tancat i s'han recuperat els cent vint llibres que formaven part de la intervenció. Ara s'exposa una estanteria amb els llibres recuperats, així com el llistat de la darrera consulta dels préstecs tal i com apareix a la base de dades de la biblioteca.

Al llarg del 2012 l'artista va poder dur a terme el projecte expositiu [Habrà que aceptar, además, que es lo que tenemos](#) gràcies a la Beca Ramón Acín de la Diputació Provincial de Huesca, amb la que va analitzar la superposició de capes de discurs de les institucions culturals. El projecte es va fer en col·laboració amb la Fototeca de la Diputació Provincial de Huesca i el Pirenarium. El Pirienu en miniatura. Se n'han recuperat tres peces per formar part d'aquesta exposició.

L'acció [En apariencia se ofrecen gratuitamente](#) (2012) és una cessió en dipòsit a la Fototeca de la Diputació Provincial de Huesca d'una sèrie de fotografies de cinc espais: un cercle cultural, un tanatori, un hotel, un restaurant i una residència d'avis, tots ells decorats amb imatges del fons de la pròpia Fototeca. Les noves imatges cedides queden a lliure disposició dels que vulguin utilitzar-les, sempre i quan sigui amb una intenció decorativa. Amb aquest gest es pretén visibilitzar i incidir en la part més funcional i administrativa de la fototeca: com gestiona l'ús de les seves imatges i els tractes i compromisos que

estableixen amb els seus autors o propietaris. A l'exposició es mostren les tres pàgines del contracte amb la institució i una fulla de contactes amb les imatges cedides al fons.

La sèrie de díptics fotogràfics [Pareja posando](#) (2012) proposa una lectura en dos temps d'una selecció de setze fotografies de diferents autors de l'arxiu de la Fototeca de la Diputació Provincial de Huesca. En el primer pas, una part de la imatge es mostra de forma aïllada deixant veure únicament animals o vegetació i amagant aquells elements culturals (construccions, indumentària, objectes fabricats o manufacturats) que puguin situar l'observador en el temps. Es pretén crear així una sèrie de fotografies d'animals i plantes que, ja que la seva aparença no pot mostrar cap evolució en el breu lapse de temps que suposa la història de la fotografia, no aporten informació sobre el seu context temporal. S'han seleccionat tres díptics de la sèrie: [Boyeró \(Ricardo Compairé\)](#), [María Julia Escartín \(Julio Escartín\)](#) i [Calle de Pueblo \(José Oltra\)](#).

La sèrie de díptics fotogràfics [Las imágenes parecían más realistas que los objetos originales](#) (2012) mostra, a un mateix nivell, dos representacions d'un mateix objecte (edifici, infraestructura o monument natural) que, tot i utilitzar diferents llenguatges, mantenen la mateixa quantitat de capes de representació respecte a l'objecte que expliquen. Cada díptic està format per una fotografia del planell del fulletó de presentació del Pirenarium. El Pirienu en miniatura, un parc de maquetes a l'aire lliure que reproduceix edificis i monuments naturals emblemàtics del Pirineu d'Osca; i una altra de la maqueta projectual del mateix parc de maquetes. La primera és, doncs, una fotografia d'una maqueta d'una maqueta d'un edifici, i la segona, una fotografia d'una il·lustració d'una maqueta del mateix edifici. És a dir, es creen dues seqüències de representació paral·leles: fotografia–il·lustració–maqueta–arquitectura i fotografia–maqueta–maqueta–arquitectura. Les fotografies suposen un nivell afegit en aquesta superposició de representacions en sumar-hi altres significats propis dels codis i les convencions del llenguatge fotogràfic. Per a l'exposició, dels nou díptics de la sèrie, se n'han seleccionat dos: [Mallos de Riglos](#) i [Catedral de Jaca](#).

El vídeo [Un contenidor simularà l'aeronau](#) (2012) es va dur a terme per la convocatòria Rodalies 4 de la Xarxa Transversal. El projecte pren per títol una frase extreta de les instruccions que Protecció Civil va donar als actors voluntaris del simulacre d'accident aeri que es va dur a terme a l'Aeroport Pirineus – La Seu d'Urgell el 20 d'octubre de 2011. A les instruccions se'ls explicava que en l'escenari del simulacre un contenidor d'obra representaria l'avió. Aquest detall anecdòtic i el fet que estigui escrit en futur permet fer al·lusió al caràcter simulat i programat del conjunt

dels fets i, a la vegada, remet a la condició narrativa de l'element que podria resultar el més icònic de tota l'acció: l'avió accidentat. Les entrevistes que constitueixen el vídeo intenten reconstruir el simulacre a partir dels testimonis d'alguns dels seus protagonistes, tractant de forma ambigua el caràcter simulat de l'emergència.

El projecte [Cinco infografías](#) (2011) es va dur a terme amb una de les beques a la Creació Artística de la Fundació Guasch Coranty de Barcelona i, recentment, ha estat publicada per l'editorial Save As... Publications. Aquest projecte explica quatre llegendes urbanes i una notícia publicada en diversos diaris espanyols. La unificació de l'aparença de les cinc històries mitjançant la infografia periodística busca confondre dues tipologies de relat amb una influència i funció social força similars malgrat sovint es presentin com antagoniques.

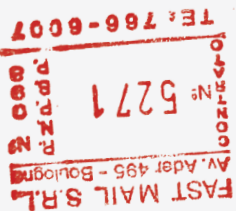
L'acció [La finestra](#) (2010) es va concebre per al projecte [Vic Cambrils Barcelona... A Library Project](#), comissariat per Latitudes per a la biblioteca del Midway Contemporary Art. Es tracta d'una acció que uneix dos lectors en dos espais diferents i que s'explica mitjançant un punt de llibre. El text inserit al llibre [Inside the White Cube](#) de Brian O'Doherty explicava als seus possibles lectors que es tractava de l'únic llibre que hi havia en comú entre la biblioteca del museu i la biblioteca de l'artista i que cada primer dijous de mes durant un any, ella es comprometia a llegir-ne un fragment específic a una hora específica. D'aquesta forma convidava a qualsevol usuari de la biblioteca de Minneapolis a acompanyar-la en la lectura de forma simultània permetent, per un moment, un pont a través de l'espai entre ells. A l'exposició es mostra, com a documentació de l'acció, l'exemplar del llibre pertanyent a la biblioteca personal de l'artista i una còpia del punt de llibre.

Per a complementar la visió de conjunt del seu treball s'ha fet una selecció d'algunes publicacions, un suport que ha utilitzat sovint per formalitzar moltes de les seves propostes: [la reducció de les dimensions físiques resulta en una multiplicació de les propietats ideològiques](#), [Bulletin 24, pipa, Set menjadors, Unir els punts, Especialització de la Biblioteca, Zeitgesit, Variations & Repetitions, 4 x 12 i el gat](#) i [Institut d'Estadística Alternativa de Valls](#).

14.12.2012 – 09.02.2013

Un statement

Mariona Moncuñill

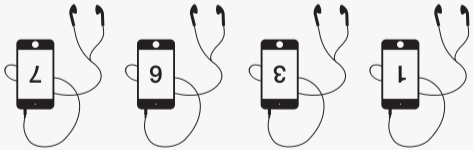

Inauguració: divendres 14 de desembre de 2012 a les 19.00 h.

FerranB10tro

Av. Meridiana 502-504, entlo. 2 - 155

— 08027 Barcelona

Aquest projecte és una proposta doble:

per una part, una selecció de peces instal·lades a sala (Una visita d'estudi) i, per l'altra, un projecte específic per als suports habituals de comunicació (Un statement). Dues propostes amb el mateix relat, que es solapen en l'espai, però permeten ser llegides de forma independent.

El projecte Un statement pren forma en

els suports de comunicació i difusió propis de les institucions museogràfiques contemporànies: cartel·les, audiologuia, visita guiada, catàleg, invitació/full de sala i elements de senyalèctica. Molts d'aquests suports són poc habituals a sis galeries, i, per tant, generen certa incongruència que evidència, per simple *décalage*, part dels discursos que tenen implícits. Alguns d'ells han estat tractats de la forma habitual, com les cartel·les o la senyalèctica, i d'altres s'allunyen una mica dels objectius que acostumen a complir, com és el cas de la visita guiada o l'audioguia. El projecte i la comunicació de l'exposició són aquí una unitat, fent que quedin invisibilitzats o solapats l'un en l'altre.

Cap d'aquests elements funciona amb

independència dels altres. Tots són fragmentaris però s'articulen com a conjunt, amb autonomia de les peces que expliquen: el catàleg necessita la informació del full de sala, les cartel·les i l'audioguia es necessiten mútuament, la visita guiada necessita les cartel·les, etc. Tot plegat serveix per orquestrar un seguit de narracions que expliquen part del posicionament de l'artista respecte la seva pràctica: el compromís en la comunicació i l'argumentació crítica del seu treball, la necessitat de visibilitzar els codis i convencions dels llenguatges que utilitza i la convenció de que el "text" pot arribar a solapar la seva pràctica artística.

El Full de sala explica la proposta doble per sis galeries. Per una banda, un text amb la selecció de peces instal·lades a sala (Una visita d'estudi) i, per l'altra, aquest text sobre el projecte específic (Un statement). Per a la seva realització s'ha partit del material i la informació facilitada per l'artista i s'ha editat amb la intenció d'unificar-los amb el to, d'aparença neutre, d'un departament de pedagogia o de comunicació. El disseny d'aquest element ha estat pensat per no prioritzar cap dels dos textos, per això, en cada cara del paper hi ha una de les propostes amb direccions invertides i en el procés de producció s'ha plegat la meitat cap a una banda i l'altra meitat cap a l'altra.

Les Cartel·les inclouen el títol de les peces o projectes, les seves característiques físiques, la data de la seva realització i, en el cas dels préstecs, la procedència/cortesia de l'objecte que

La Visita guiada a l'exposició reco-

rrerà els aspectes emocionals i afectarà els vincles al projecte expositiu. Es formalitzarà en una *performance* única que partirà d'un guió sobre els condicions contextuals que expliquen, en part, el resultat de qualsevol projecte i que normalment no es visualitzen: les relacions afectives. L'exercici de ventrílocua amb l'artista absent, el realitzarà l'actriu i editora d'art Irene Minovas, que a la vegada s'estarà representant a si mateixa. Una delegació de l'auto-representació en la que compten tant la seva vinculació professional/emocional amb l'artista en el camp editorial com la seva ocupació laboral en el camp de la interpretació que la legitima com a gestora del simulacre. La visita guiada es durà a terme el dijous 24 de gener de 2013 a les 19.00 h. Per assistir-hi cal confirmació prèvia (info@marionamon-

cunill.com).

El Catàleg és un dispositiu en paral·lel a la proposta doble que inclou dos nous assajos i la catalogació de totes les peces i elements que la conformen. La publicació no inclou cap text comissarial, però s'han encarregat dos textos; un a l'artista Joan Morey –vinculat a una visita d'estudi– en el que planteja el

supòsit d'un intent d'interpretació o lectura de les obres, i un al comissari Mariona Segade –vinculat a Un statement– en el que aborda els motius d'aquesta "declaració d'intencions". En la catalogació de les peces s'ha omès qualsevol imatge i aquesta és estrictament textual, i, per aquest motiu, la publicació també inclou –com a sobrecoberetes